

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců: **a) Mgr. J. J., LL.M., b) A. F. J.**, oba zastoupeni Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem v Praze 4, Ve Svahu 531/1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, za účasti: **1) Višňovka s.r.o.**, IČO: 281 63 648, se sídlem v Horoměřicích, Hrdinů 4, **2) Obec Horoměřice**, se sídlem v Horoměřicích, Velvarská 100, všichni zastoupeni Mgr. Karlem Machánkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Karlovo náměstí 7, jako osob zúčastněných na řízení, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2010, č. j. 058810/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 14. 4. 2010, č. j. 058810/2010/KUSK se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 14.580 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byla k jejich odvolání změněna část výroku rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy (dále jen „stavební úřad“) č. j. Výst. 332/5-2545-1/1537/08/07-KU ze dne 22. 6. 2009, kterým byla dodatečně povolena stavba bytového domu A2 na nově vzniklém pozemku bez nového parcelního čísla, vzniklého sloučením pozemků parc. č. 393/152 a 393/178 v katastrálním území Horoměřice, tak, že

a) po provedené změně podmínka č. 1 pro provedení stavby zní: Stavba bude dokončena a upravena dle projektové dokumentace, viladomy lokalita Višňovka II - Horoměřice objekt A2, kterou vypracoval akad. arch. Jan Hruschka, ČKA 00 555, Za Dvorem 544, Horoměřice, číslo zakázky 00407. Případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu;

b) byla doplněna podmínka č. 12 pro provedení stavby: K žádosti o vydání kolaudačního souhlasu stavebník doloží doklad prokazující, že nainstalovaný spalovací zdroj tepla splňuje nařízení vlády č. 146/2007 Sb., o emisních limitech a dalších podmínkách provozování spalovacích stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší.

Ve zbytku bylo rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.

II. Shrnutí obsahu žaloby

Žalobci v podané žalobě namítli, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 129 odst. 2 písm. a) a § 18 odst. 4 až 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, když dodatečně povolilo stavbu bytového domu v území, které územním plánem obce Horoměřice nebylo vymezeno jako zastavitelné. V této souvislosti poukázali na to, že stavební úřad i žalovaný shodně tvrdí, že předmětné území bylo změněno na zastavitelné změnou územního plánu č. 6, která dle nich měla být vyhlášena vyhláškou obce Horoměřice č. 3/2005. Ve skutečnosti však změna územního plánu č. 6 byla obecní vyhláškou č. 3/2005 vyhlášena jen v části netýkající se předmětného území. Uvedenou vyhláškou nebyly vyhlášeny žádné nové zastavitelné plochy, tedy ani v předmětném území, a nedošlo tedy k jeho změně na zastavitelné. Touto námitkou se žalovaný podle jejich názoru vůbec nezabýval, a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

Ve lhůtě pro podání žaloby žalobci doplnili žalobu o další žalobní body.

V prvním žalobním bodu namítli, že žalovaný neodstranil vytýkanou nezákonnost týkající se identifikace projektové dokumentace ve výrokové části rozhodnutí. Ani po změně prvostupňového rozhodnutí není projektová dokumentace, na jejímž základě byla předmětná stavba dodatečně povolena, dostatečně identifikována. Ve druhém žalobním bodu namítli, že v důsledku nedostatečné identifikace dokumentace dodatečně povolované stavby nadále trvá vada nevymezení vsakovacích jímek (umístění, kapacita, vsakovací schopnosti) ve výroku rozhodnutí. Ve třetím žalobním bodu namítli, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Ve čtvrtém žalobním bodu namítli, že závazná stanoviska orgánu ochrany přírody týkající se

souhlasu se změnou krajinného rázu (ústní vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu Černošice ze dne 18. 9. 2008 a písemné stanovisko odboru životního prostředí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 16. 11. 2009) byla vydána v rozporu se zákonem. V pátém žalobním bodu vyjádřili nesouhlas s vypořádáním jejich odvolací námitky týkající se otázky vlastnictví stavebníka k pozemku, na němž byla stavba dodatečně povolena. V šestém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jejich odvolací námitkou týkající se porušení zásady koncentrace řízení, a to v souvislosti s jimi uplatněnými námitkami v podání ze dne 5. 5. 2009, které byly stavebním úřadem zamítnuty. V sedmém žalobním bodu namítli, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejich odvolací námitkou, že prvostupňové rozhodnutí je v některých částech zmatečné. V osmém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se urbanistické a architektonické nevhodnosti stavby a její nedostatečné dokumentace. V devátém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se souladu předmětné stavby s územně plánovací dokumentací, technického řešení stavby a světelných a hlukových poměrů a tedy zásahu stavby do životního prostředí. V desátém žalobním bodu uvedli, že stavebník podle sdělení žalovaného doplnil dne 25. 1. 2010 do spisu dokumentaci a stanovisko orgánu ochrany ovzduší. Prohlášení žalovaného, že stavebníka nevyzýval k doplnění dokumentace, neodpovídá textu výzvy k vyjádření se k této doplněné dokumentaci, což podle názoru žalobců vede k úvahám, že žalovaný neformálně sdělil stavebníkovi, aby dokumentaci doplnil, a přislíbil mu, že pak rozhodnutí změní namísto toho, aby vyhověl odvolání.

V jedenáctém žalobním bodu poukázali na vadný způsob vedení spisu žalovaným. V této souvislosti poukázali na skutečnost, že žalovaný dne 25. 1. 2010 přijal doplněnou dokumentaci stavby domu A2. Při nahlížení do spisu dne 1. 2. 2010 spis neobsahoval žádný průvodní dopis k této dokumentaci či protokol o jejím převzetí, a nebyla ani uvedena v soupisu spisu. Teprve následně žalovaný vytvořil takový protokol, antedatoval jej a vložil do spisu; přitom opět pozměnil soupis součástí spisu tak, že předstírá, že protokol byl ve spise již ode dne 25. 1. 2010. Žalobci namítli, že uvedený způsob vedení spisu umožňuje následnou manipulaci se součástmi spisu, a to jak vyjímání, tak i dodatečné vkládání jeho součástí. Tento postup je v rozporu se zákonem a umožnil vydání nezákonného rozhodnutí. Ve dvanáctém žalobním bodu namítli, že doplnění prakticky kompletní dokumentace v průběhu odvolacího řízení není přijatelné, odporuje § 82 odst. 4 správního řádu, a žalobci tak byli zkráceni v právu na dvojinstanční řízení. Ve třináctém, čtrnáctém, patnáctém a šestnáctém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nijak nevypořádal s jejich námitkami týkajícími se navýšení počtu bytů v bytových domech A1, B1, B2 a B3 a překročení výškového limitu těchto bytových domů, který byl pro tuto lokalitu stanoven. V sedmnáctém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolací námitkou týkající se grafického posouzení stávajících konstrukcí. V osmnáctém žalobním bodu namítli, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že předložená projektová dokumentace nezohledňuje reálné současné podmínky staveniště a není řádným podkladem pro vydání dodatečného stavebního povolení. V devatenáctém žalobním bodu poukázali na to, že ač byla podáním ze dne 25. 1. 2010 kompletně vyměněna dokumentace stavby, žalovaný při jejím posuzování vycházel z dřívějších vyjádření dotčených orgánů, tj. vyjádření k jiné dokumentaci. Žalovaný tak nezjistil stav věci potřebný k rozhodnutí a postupoval bez součinnosti s orgány státní správy. Ve dvacátém a dvacátém prvním žalobním bodu žalobci namítli,

že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s jejich námitkou týkající se změny počtu parkovacích stání.

Žalobci proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí obsahu vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl námitky týkající se rozporu předmětného záměru s územním plánem. Změnou územního plánu č. 6 došlo k navýšení rozsahu zastavitelného území a k určení funkčního využití v jeho nově vymezených částech. Nové funkční využití těchto ploch odpovídá struktuře legendy a regulativů UP SU Horoměřice, stanovené ve vyhlášce č. 2/1999. Závazná část této změny č. 6 byla následně vyhlášena obecně závaznou vyhláškou č. 3/2005. Ze zápisu z jednání zastupitelstva obce konaného dne 12. 9. 2005 a podle usnesení č. 24 přijatého na tomto jednání nelze dovodit, že by změna č. 6 nebyla schválena v celém rozsahu podle předloženého návrhu. Argumentace usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ao 5/2007 - 55 ze dne 9. 1. 2008 není podle názoru žalovaného na místě, neboť se týká účinnosti změn územních plánů provedených opatřeními obecné povahy, zatímco územní plán sídelního útvaru Horoměřice, včetně změny č. 6, byl schválen i vydán ještě podle starého stavebního zákona, tedy nikoli jako opatření obecné povahy.

Žalovaný tudíž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K doplnění žaloby se žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

IV. Shrnutí obsahu vyjádření osob zúčastněných na řízení

Višňovka s.r.o. jako osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že veškeré žalobní body jsou nedůvodné. Stavební dokumentace je v napadeném rozhodnutí identifikována dostatečně, stejně tak je naprosto správně a úplně vymezena i stavba samotná. Způsob likvidace dešťových vod je dostatečně obsažen v projektové dokumentaci. Tvrzení o nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí je účelové: stavební úřad není povinen prokazovat soulad stavby s územním plánem, postačuje, když konstatuje, že projektová dokumentace obsahuje náležitosti vyhlášky č. 499/2006 Sb., že stavba vyhovuje vyhlášce č. 137/1998 Sb. a č. 501/2006 Sb. a že stavebník prokázal její soulad s § 129 odst. 2 stavebního zákona. Občanskoprávní námitka žalobců byla nepřijatelná, neboť se jí brali za práva třetích osob, nikoli svá vlastní. K problematice hluku byla vypracována hluková studie, jejíž závěry jsou platné i v současnosti. Doplněním nové projektové dokumentace stavebník pouze realizoval své procesní právo; pokud dojde k doplnění po konání ústního jednání, mohou se účastníci řízení vyjádřit toliko k těmto nově doplněným podkladům. Nedůvodné jsou i námitky ohledně tvrzeného zásahu do soukromí, jelikož nejsou překročeny obecné limity pro výstavbu. Pokud žalobci v žalobě zmiňují bytové domy A1, B1, B2 či B3, pohybují se zcela mimo rámec tohoto řízení, neboť tyto stavby byly již dokončeny. Vzhledem k tomu osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Obec Horoměřice jako osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

V. Řízení před Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobami oprávněnými. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 22. 1. 2015 oba účastníci řízení setrvali na svých tvrzeních, jakož i na svých procesních návrzích.

VI. Průběh správního řízení

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.

Stavební úřad vydal dne 16. 6. 2006 územní rozhodnutí, jímž umístil kromě předmětné stavby také objekty jiných bytových a rodinných domů. Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný dne 31. 3. 2008 zamítnul. Rozhodnutím stavebního úřadu č. j. Výst.332/5-748/07-KÚ ze dne 16. 5. 2007 bylo vydáno stavební povolení na stavbu bytových domů A1, A2, A3. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobců svým rozhodnutím č. j. 148474/2007/KUSK ze dne 11. 10. 2007 zrušil a řízení zastavil. Stavební úřad proto zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a toto řízení na základě žádosti stavebníka a vlastníka pozemku, společnosti SANTOSTAV s.r.o., o dodatečné povolení stavby dne 16. 12. 2007 přerušil. Rozhodnutím č. j. Výst.332/5-2546/07-KU ze dne 21. 2. 2008 stavební úřad stavbu bytového domu A2 dodatečně povolil. Žalovaný dodatečné povolení k odvolání žalobců svým rozhodnutím č. j. 78004/2008/KUSK ÚFŘ/Ru ze dne 15. 5. 2008 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí.

V průběhu následného řízení došlo ke změně vlastníka pozemků parc. č. 393/152 a 393/178 v k. ú. Horoměřice a ke změně stavebníka z původní společnosti SANTOSTAV s.r.o. na společnost Višňovka s.r.o. Stavební úřad v tomto řízení stavbu svým rozhodnutím ze dne 22. 6. 2009 dodatečně povolil a o odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaným rozhodl nyní napadeným rozhodnutím.

VII. Právní hodnocení

Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností prvostupňového rozhodnutí. K této námitce je třeba uvést, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou uvedeny podklady, ze kterých správní orgán při svém rozhodování vycházel, je z něho zřejmá úvaha o naplnění souladu stavby s územním plánem a závěr o tom, že stavba je v souladu se stavebním zákonem a prováděcími vyhláškami. Názor žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že prvostupňovým rozhodnutím nedošlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, odpovídá rozsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou v potřebném rozsahu vypořádal.

Stěžejní námitka žalobců spočívá v tom, že stavba byla dodatečně povolena v území, které nebylo územním plánem obce Horoměřice vymezeno jako zastavitelné. V této souvislosti poukázali na to, že změna územního plánu č. 6 byla vyhláškou obce Horoměřice č. 3/2005 vyhlášena jen v části netýkající se předmětného území. Touto vyhláškou nebyly podle názoru žalobců vyhlášeny žádné nové zastavitelné plochy, tedy ani v předmětném území, a to je tedy i nadále podle územního plánu nezastavitelné.

Součástí spisového materiálu je rovněž návrh změny č. 6 územního plánu sídelního útvaru Horoměřice, schválený zastupitelstvem obce Horoměřice dne 12. 9. 2005, z něhož vyplývá, že pozemky, na nichž je předmětná stavba dodatečně povolována, byly navrženy na změnu z nezastavitelného území na zastavitelné. Spisový materiál dále obsahuje obecně závaznou vyhlášku obce Horoměřice č. 3/2005, která mění a doplňuje vyhlášku obce Horoměřice č. 2/1999 ze dne 1. 12. 1999 o závazné části územního plánu sídelního útvaru Horoměřice, jenž byl schválen obecním zastupitelstvem dne 20. 9. 1999, z níž není patrné, že by změna předmětného území z nezastavitelného na zastavitelné byla vyhlášena.

Totožnou námitkou v řízení se stejnými účastníky se Městský soud v Praze zabýval již v rozsudku č. j. 6A 85/2010 - 174 ze dne 13. 11. 2014, kde konstatoval následující.

„Při posuzování této námitky vycházel soud z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v jeho usnesení ze dne 9. 1. 2008, č.j. 3 Ao 5/2007-55 (dostupné na www.nssoud.cz). V tomto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval změnou územního plánu schválenou za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., která však nebyla vydána zákonem předepsaným způsobem a dospěl k závěru, že právní závaznosti, a tudíž způsobilosti zasáhnout do práv účastníků, nabývá územní plán až po té, co je zákonem předepsaným způsobem závazná část územního plánu vyhlášena obecně závaznou vyhláškou (do 31. 12. 2006) nebo územní plán jako celek vydán ve formě opatření obecné povahy (od 1. 1. 2007). Usnesení zastupitelstva, jímž se schvaluje návrh územního plánu, není samo o sobě závazné pro následné územní či stavební řízení a není tak vůbec způsobilé zasáhnout do hmotných práv účastníků

Uvedené závěry lze dle názoru soudu vztáhnout i na nyní projednávanou věc. V daném případě zastupitelstvo obce Horoměřice usnesením ze dne 12. 9. 2005 schválilo návrh změny č. 6 územního plánu sídelního útvaru Horoměřice, kterým bylo území, ve kterém byla předmětná stavba dodatečně povolena, vymezeno jako zastavitelné (změněno na zastavitelné).

Ke změně č. 6 územního plánu obce Horoměřice došlo za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., který v ustanovení § 29 odstavec 3 upravoval finální fázi schvalování územního plánu (jeho změny). Toto ustanovení jako právní formu pro vyhlášení jeho závazné části určovalo obecně závaznou vyhlášku. Změnu č. 6 územního plánu sídelního útvaru Horoměřice vyhlásilo zastupitelstvo dne 12. 9. 2005 obecně závaznou vyhláškou č. 3/2005, kterou se mění a doplňuje vyhláška obce Horoměřice č. 2/1999 ze dne 1. 12. 1999 o závazné části územního plánu sídelního útvaru Horoměřice. Jak je zřejmé z jejího obsahu, konkrétně z článku 3, byla změna územního plánu č. 6 touto vyhláškou vyhlášena jen v části netýkající se předmětného území, kde byla dodatečně povolena stavba bytového domu A3. Změna předmětného území z nezastavitelného na zastavitelné schválená usnesením zastupitelstva obce Horoměřice ze dne 12. 9. 2005 v uvedené vyhlášce

tedy uvedena nebyla. Za této situace s ohledem na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v jeho shora citovaném rozhodnutí nelze než uzavřít, že ke změně předmětného území na zastavitelné změnou č. 6 územního plánu obce Horoměřice účinně nedošlo a předmětná stavba tak byla dodatečně povolena v území, které nebylo územním plánem vymezeno jako zastavitelné, tedy v rozporu s ustanovením § 129 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., dle kterého stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) (prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem a nebo v rozporu s ním) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo jeho vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním rozhodnutím o asanaci území.“

Na tomto závěru soud nyní nemá důvod cokoli měnit, pročež shrnuje, že podmínky § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, pro dodatečné povolení stavby v posuzované věci nebyly splněny, neboť povolovaná stavba byla umístěna v nezastavitelném území.

Dále se soud zabýval souborem námitek týkajících se předložení upravené projektové dokumentace v odvolacím řízení stavebníkem. Ze správního spisu se podává, že dne 25. 1. 2010 předal zástupce stavebníka odvolacímu orgánu mimo jiné pod sp. zn. SZ 144195/2009/KUSK REG/Št aktualizovanou projektovou dokumentaci, vypracovanou akad. arch. Janem Hrushkou, ČKA 00555, zak. č. 00407, leden 2010. Odvolací orgán o této skutečnosti vyrozuměl účastníky řízení přípisem ze dne 28. 1. 2010 a stanovil jim lhůtu pro seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim v délce 7 dnů od doručení přípisu. Zástupce žalobců do spisu nahlédl dne 1. 2. 2010 a k podkladům se písemně vyjádřil podáním ze dne 4. 2. 2010, v němž mimo jiné požádal o prodloužení stanovené lhůty. Odvolací orgán usnesením ze dne 10. 2. 2010 stanovil účastníkům řízení lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí v délce 7 dnů od jeho doručení, a žalobci této možnosti podáním ze dne 22. 2. 2010 využili; žalobci tudíž měli na seznámení se s aktualizovanou projektovou dokumentací k dispozici tři týdny, o další prodloužení lhůty nepožádali.

Žalobcům lze přisvědčit v tom, že předložení změněné projektové dokumentace v odvolacím řízení může za určitých okolností zkrátit účastníky řízení na jejich procesních právech, neboť budou ty jejich námitky, které by proti původní projektové dokumentaci neuplatnili, projednány v jediné instanci. Tak by tomu bylo v případě, kdy by se jednalo o závažnou změnu projektové dokumentace, jež by mělo za následek změnu stavby. Naproti tomu pouhé upřesnění či doplnění projektové dokumentace bez změny stavby může být z hlediska procesní ekonomie naopak přínosné, pokud reaguje na námitky účastníků řízení. Závěr, že samotná aktualizace projektové dokumentace v odvolacím řízení není nepřípustná, nýbrž je třeba zkoumat její závažnost, vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 24/2009 - 93 ze dne 6. 10. 2009. Žalobci však neuvádějí, jak konkrétně byla projektová dokumentace změněna, ani netvrdí, v čem spočívá případná změna stavby, ani jaké konkrétní námitky náležející do stavebního řízení a související s přímým dotčením jejich práv byly v důsledku toho projednány v jediné instanci. Doplněna byla podle názoru žalobců prakticky celá dokumentace, z hlediska soudního přezkumu je však podstatné, nakolik se odlišovala od dokumentace původní, k čemuž se žalobci potřebným způsobem nevyjádřili. Z obdobného důvodu je nedůvodnou taktéž námitka, že bylo třeba kvůli aktualizaci

projektové dokumentace vyžádat nová stanoviska orgánů státní správy. Dřívější stanoviska by pozbyla hodnoty pouze v tom případě, že by došlo ke změně projektové dokumentace v částech pro příslušné správní orgány významných, v opačném případě by bylo procesně nevhodné vydávat nová stanoviska; žalobci však nepředkládají žádná konkrétní tvrzení, z nichž by bylo možno takový závěr dovodit. Obdobně pokud žalobci tvrdí, že aktualizovaná projektová dokumentace vychází z právních předpisů platných v roce 2007, „*týkajících se např. tzv. OTP, hygienických a požárních podmínek atd.*“, bylo jejich povinností specifikovat, které konkrétní části projektové dokumentace jsou v rozporu s kterými konkrétními ustanoveními právních předpisů; žalobci nadto ani netvrdili, že – a případně jak – jsou tímto způsobem přímo dotčeni na svém vlastnickém či jiném obdobném právu.

Ke způsobu, jakým byla aktualizovaná projektová dokumentace do spisu doplněna, soud podotýká, že ve správním spisu se nachází protokol o jejím převzetí ze dne 25. 1. 2010. Žalobci již v podání ze dne 4. 2. 2010 tvrdili, že žádný protokol ve spisu není. Soud nemůže pravdivost tohoto tvrzení, jakož ani toho, že se protokol nenacházel ani v tehdejší verzi soupisu součástí spisu, s jistotou ověřit, podstatné však je, že žalobci neuvádějí, jak je mělo pozdější vložení protokolu do spisu zkrátit na jejich právech; není sporu o tom, že s aktualizovanou dokumentací se mohli žalobci řádně seznámit a v dostatečně dlouhé lhůtě se k ní vyjádřit. Vedení správního spisu v elektronické podobě jistě není z hlediska zpětné kontroly následnosti vkládání listin příliš spolehlivé, avšak ani to nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zcela bez významu pro zákonnost napadeného rozhodnutí pak je spekulativní úvaha, zda byla aktualizovaná dokumentace do spisu vložena výlučně z vůle stavebníka, nebo na základě jakéhosi podnětu správního orgánu.

Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce neurčité, neboť ani přes změnu výroku provedenou žalovaným z něj není zřejmé, zda je stavba povolena podle dokumentace z roku 2007, nebo podle její aktualizované verze z roku 2010. Je pravdou, že z údajů uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí toto skutečně rozpoznat nelze, avšak žádné ustanovení zákona nezakotvuje povinnost specifikovat projektovou dokumentaci všemi potřebnými údaji ve výroku rozhodnutí (opačný závěr dovolil ve vztahu k náležitostem územního rozhodnutí, kde je situace obdobná, Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 95/2012 - 131 ze dne 5. 6. 2014). Jediným zde chybějícím údajem je datum vyhotovení, avšak z odůvodnění rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že stavba byla povolena podle dokumentace z roku 2010: na straně 15 žalovaný uvedl, že „*podmínku změnil tak, aby byla jednoznačně označena projektová dokumentace, podle které je stavebník povinen stavbu dokončit. Tuto projektovou dokumentaci předložil stavebník odvolacímu správnímu orgánu na základě jeho uvážení, protože odvolatelé v odvolání napadli nejednoznačnost projektové dokumentace zpracované v období 2007 až 2009. Stavebník v rámci odvolacího řízení provedl pouze její aktualizaci tak, aby v ní byly uvedeny všechny změny, kterými stavebník vyhověl požadavkům odvolatelů;*“ projektovou dokumentaci pak žalovaný úplně, tj. včetně data vyhotovení, označil rovněž na straně 20 rozhodnutí. Důvodnou tudíž není ani námitka, že z důvodu nedostatečné specifikace projektové dokumentace musely být vsakovací jímky vymezeny ve výroku rozhodnutí. Projektová dokumentace byla specifikována řádně, vymezení vsakovacích jímek není náležitostí výroku stavebního povolení; v odůvodnění se žalovaný s touto námitkou podrobně vypořádal (str. 15 a 16). Související námitka, že „*žalovaným zmiňovaný*

geologický průzkum není dostatečně podrobný“ je příliš neurčitá, neboť žalobci nikterak neupřesňují, v čem jeho nedostatečnost spatřují.

Další okruh žalobních námitek se týká koncentrace řízení a práva účastníků řízení seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobci v bodu 6 doplnění uvedli, že v podání ze dne 5. 5. 2009 upozornili na skutečnosti nastalé až po ústním jednání, podotkli, že zásada koncentrace řízení nemůže uplatnit ve vztahu k souhlasu vlastníka pozemku parc. č. 393/184 s přístupem na stavební pozemek, a namítli, že po doplnění spisu se účastníci řízení mohou vyjádřit i k jiným než nově doplněným podkladům. Ze žalobních tvrzení soudu není jednoznačně zřejmé, v čem konkrétně žalobci spatřují porušení svých procesních práv, proto shrnuje, že v podání ze dne 5. 5. 2009 žalobci toliko ve třech větech konstatovali, že stavební technika se na stavenišťě předpokládanou trasou nedostane, na což stavební úřad v rozhodnutí odvětil, že stavebník má zajištěn přístup z jiného sousedního pozemku. Žalobci netvrdí, že by se tato problematika jakkoli přímo dotýkala jejich vlastnického či obdobného práva. V obecné rovině lze žalobcům přisvědčit, že po doplnění spisového materiálu se lze rovněž k jiným než nově doplněným podkladům, je-li toho třeba pro zachování možnosti hodnotit důkazy ve vzájemných souvislostech, avšak z žaloby nevyplývá, že by žalobcům takové vyjádření bylo znemožněno či že by byli v této souvislosti jinak dotčeni na svých právech. Ani případné neseznámení žalobců se souhlasem vlastníka pozemku parc. č. 393/184 by nebylo procesní vadou, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť existence tohoto souhlasu se nijak nedotýká vlastnického či obdobného práva žalobců.

Námitkami týkajícími se bytových domů A1, B1, B2 a B3, obsaženými ve třináctém, čtrnáctém, patnáctém a šestnáctém žalobním bodu, se soud podrobněji nezabýval, neboť tyto domy nejsou předmětem tohoto řízení.

Obecně a jen pro úplnost soud považuje poukázat na to, že obsah námitek, které mohli žalobci uplatnit proti napadenému rozhodnutí, je vymezen a omezen jednak tím, že se jedná právě o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a jednak tím, jak je definováno postavení žalobců. V žalobě proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby – tedy v řízení koneckonců stavebním – proto nelze úspěšně uplatnit námitky, týkající se otázek, řešených a vyřešených v řízení územním (např. dotčení krajinného rázu, změny světelných a hlukových poměrů apod.). Navíc je nutno respektovat skutečnost, že účastníkem řízení o odstranění stavby jsou podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona osoby definované v ust. § 109 písm. e) téhož zákona, tedy vlastníci sousedních pozemků nebo staveb na nich, může-li být jejich vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Smyslem a účelem účastenství vlastníků sousedních nemovitostí je tedy ochrana jejich vlastnických práv. Proto i v případné žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu mohou tito účastníci namítat jen dotčení či zkrácení svých práv, nikoliv však už práv a zájmů jiných osob, a především jsou povinni nejen poukázat na pochybení ze strany stavebního úřadu namítat, ale především vyložit, jak a v čem se to které pochybení dotklo jejich práv. Žalobní námitky, které směřují k ochraně práv a zájmů jiných osob, resp. které netvrdí dotčení konkrétních práv žalobců, by již jen proto musel soud odmítnout jako nedůvodné.

S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že správní orgány v rozporu s § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, nezajistily soulad

dodatečně povolované stavby s územním plánem sídelního útvaru Horoměřice. Dosud neposouzenými žalobními body, spočívajícími výlučně v tom, že se žalovaný nevypořádal s konkrétními odvolacími námitkami, se soud nezabýval, neboť je to vzhledem ke zrušení napadeného rozhodnutí nadbytečné.

Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII. Rozhodnutí o nákladech řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli ve věci samé úspěšní, proto jim přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhradu nákladů řízení představuje v dané věci žalobci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000 Kč a dále odměna právního zástupce žalobců Mgr. Pavla Černoouse, advokáta, a jeho hotové výdaje. Výše mimosmluvní odměny je v daném případě tvořena náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3.360 Kč (za zastupování dvou žalobců, sníženo o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a za jeden úkon právní služby (účast u jednání soudu dne 22. 1. 2015) po 4.960 Kč (za zastupování dvou žalobců, sníženo o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a tři režijní paušály po 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobců tedy činí částku 14.580 Kč.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová